

שירים

דפק אילן בחלון, שמתני פני לחלון.
קודר הומה הרוח, שחק לוטה בעב.
מהילי תדפק, האילן? מהילי תלחש, האילן?
— בא אחיך ממרחק, הולך קרב הסתו..

ובעוד רגע ראיתי: אחי הולך וקרב.
עז ונוגה כאחד מבט עיני השחור,
בלויי סחבית לבשרו, בצת דרכים על רגליו,
גשם מצליף על פניו בקלוחי הקר.

והוא נצב לנגדי קר ושחור ועמק
והוא לאס בעלמות: „בוא, הגיע היום!
זרה תעתעי הקיץ, הלאה קסמי הכנב,
רק התוגה היא כנה נאפלת התהום.”

ואני לו הקשבתי אף הכנתי לרעו,
אך לי אמרה הידידה, אך לי אמר הנדיד:

— הן עוד לזהם היין, הן עוד סוער המחול,
למה פתאם דממת? למה תעמוד בלי ניד?

הם לא ראו את אחי, הם לא ידעו את אחי,
לפט ברחמי נפלאים, הוד יגונו הרב..
הקי שחו את יינם, המה יצאו במחולס,
ואני דם הקשבתני מה שלאט הסתוו..

בני אדם יושבי חשך וצלמות...

בחוץ הרוח בוקה ומנללת
 בסדרי חשך וכבצד הדלת
 לתפלת אמי אזני דם קשבת:
 „בני אדם יושבי חשך וצלמות.”

מתפחה אמי, צרחה הַכִּפְרָה.
 הגשם שוקק, רוח בוקה מרה,
 אף לוחשים הצללים בעצבת:
 „בני אדם יושבי חשך וצלמות.”

מכרכים רבי אור ותשואות באתי,
 לנוח רגע קסן בבית הורתי,
 אף תרש שקטה נפשי הדואבת
 „צלילי, יושבי חשך וצלמות.”

כבר עורו עיני אורות חיים מתעים,
 הכבירו אזני צִיִּילִי קרנה נסים.
 מה מתוק בכנף, אפי האוהבת:
 „בני אדם יושבי חשך וצלמות.”

ערבות לי המלים העצובות,
 שם ניר נשמת קרובות ועובות,
 שם משהו מן השליה שבכות:
 „בני אדם יושבי חשך וצלמות.”

* *
*

הנה נכחד כל חוץ מלב,
לִקְבֵּ לֵאָה וְרִיק בְּלִי כָאֵב.
הנה נֶאֱלָם הָעוֹלָם עַד תָּם,
עוֹלָם אֶפֶס וְרִיק בְּלִי חֵלוֹם.

וְמָה חֲדָל, מָה קִיפָא כֹּל עֵץ ו
זו לֹא תְנוּמָה, זו אַחֲרִית, זו
גֵּלוּ, גֵּדוּ הַחַיִּים בְּלִי שׁוֹב,
עַל הַפְתָּל בְּלִי נוֹעַ נָם וְבוֹב.

אֲנִי יוֹשֵׁב בְּזוּיַת בְּלִי נִיד,
עַל הַפְתָּלִים מֵה לֶּכֶן הַשִּׁיד,
סוֹבֵב, סוֹבֵב הָעוֹלָם עַל צִיר,
זָמַם יִשָּׁן הַזְּבוּב עַיִן הַקִּיר...

ולא אדע אם בציר או אביב...
 הקיצותי משנה אַרְכָּה
 והעצים ערמים מסביב
 ובאור צפיה עמקה...

משוקץ אם עולה התרס?
 קכה קהה חללו של עולם..
 נגורים בשמי העופרת ———
 האם עצוב או צוהל זה קולם?

וסחשבים ונגהות עמדי,
 קפאון יאוש עם להט טאניס...
 ולא אבוע מי עומד על ידי:
 מפת או אולי החיים ———

גשמים כבדים מתנפחים בפילות,
 קה'גלמודים בלי ברקים ורעמים...
 ככה כבדו שעפי בפילות
 בלי חלום, בלי תעתעי הקסמים.

היו דרכים ארבות ומושכות
 ומרחקים בלי גבולות ופצרים...
 עתה לילה. עלטה ודממה.
 ובדממה מרוצת עכברים.

גשמים כבדים מתנפחים בפילות -
 אולי ירוו אף נפרו אדמה?
 אל מה אשנה שעפי בפילות?
 אמם דממה ופריס השממה...

רוצו, רוצו, עכברים ופילות,
 עד ששחר יניסכם תרדים.
 אף מי יחריד בלהותי החירות?
 אף מי יניס שעפי הכבדים?

מִקְרָן זוּיִת

השמש עוֹדָה מערפֹּלֶת,
 אֶךְ אוֹרָה כֶּהָה מִסְתַּנֶּנֶת.
 בְּפִיחַ דְּמָמָה, הַמְבִשֶׁלֶת
 בַּמַּטְבַּח חֲרָשׁ מִתְרוֹנֶנֶת.
 מִבְּעַד חַלּוֹנֵי אֲנִי נִשְׁקָף:
 עַל חֶבֶל נֶעַה לְמַלְאֵה קְרוּעָה,
 הַכֹּלֵב דָּם בְּזוּיִת יִשְׁכַּב,
 הַשׁוֹעֵר עוֹמֵד מִבְּלֵי תְנוּעָה.
 אוֹר קָר, דְּלוּחַ; שֶׁלֵּג עֶכוּר,
 תְּלוּדַת עַד שֶׁל תֵּי שֶׁעָה...
 כֹּה הִיָּה תְמוּלָה, כֹּה יִהְיֶה מַחַר.
 אֶף נִפְשֵׁי אֵלֶמָה וְנִכְנָעָה...

II

וִיְהִי בַהִיּוֹת הַדְּמָמָה וּבְנִפְלֵ הַשֶּׁלֵּג
 וּבְנִבְלֵ הַבְּקָר הַשׁוֹמֵם,
 נֶאֱשַׁב בְּחֻדְרֵי דוּמָם.
 הַקְּשִׁבְתִּי לְרִטְיַקַּת לְבוֹ שֶׁל עוֹלָם
 עוֹלָם דְּלוּחַ וְיִשָּׁן,
 הַהוֹלֵךְ וְנִמּוּג כְּעָשָׁן.

ואד מתאבד מרום וממטה.
רק אגלה כבדה בשלג תבוטס
בדמי העולם הגוסס.

והעגלה אינה. הדממה תעסיק
חרש מטקטק השעוי
שלג נופל עלי שאין...

לנגוהות לבנה אורירים...

מה שקוף הלילה, מה חור רקיע,
 מה שלגי התכלת מזהירים!
 לא קר משב רות, רק חרש גניע
 זלזלים צמוסי ספירים.

במחוגת פגנים אורירים ושקופים
 דם צפה הלבנה חולצת.
 דם קמים, צלהבות ארגמן אפוסים,
 מאוני נשמתי דוממת.

מקברה הלכן כשדמה צחרתך
 הפלה למרחק צופיה:
 "הוי למה בוששת? הוי חושך, הוי מהרה,
 ונצא במחולות דמיה.."

— מלבן אהבתך, ממחולות הדממה
 ענפתי, חורתי עד מות.
 לסערה וסופה כי עורגה הנשמה,
 למחולות ונשיקות שלהבת..

סה שקוף הלילה, מה חור רקיע,
 מה שלגי התכלת מזהירים..
 מה יוקדים מאוני, מה דמי יריע
 לנגוהות לבנה אורירים....

מנדה

בין צאלי קדומים באבק הדורות
 קצלי נהלקתי, צל עם צאלי קדומים;
 בין צאלי קדומים זרה לי שפת אורות
 ורמוזי שמש היו לי חתומים.

ועת לנתיבות שמש שטופות זהר
 התעני גורל חני השוממים,
 קיייתי כאי שחור בחוף ים הזהר
 וצלי על כל סביבי הלך אימים.

התנכרה לי אז תבל יח היספה,
 ראוני ילדי חמד ונבקהו,
 על שפתי בנות פורחות שחוקן קסא
 ובערוגות פרחי חן נכלו.

ומרדף מני מכאוב, מרדף-פלמה
 לי שנית חשתי מסלס באפלה
 ובינות צאלי קדומים, צאלי בלימה
 העריתי שירת נמשי האבלה.

אף שרתי לא על עלבון העוקמים,
 אף לא על עוות דין נשאתי קינה, —

כֹּל שְׁפוּנֵי מַאֲנֵי הַנְּרָדִים
תִּקְצוּ מִכֹּל זוּיָה, מִכֹּל פְּנֵה,

וַיַּחֲדוּ נִשְׂאוּ קוֹל בְּשִׁיר גַּעְגּוּעִים,
שִׁיר שׁוֹתֵת דָּם עַל שֶׁמֶשׁ מִתְנַפֶּרֶת,
עַל שְׁבִילֵי אוֹר בְּמַרְחֵי חֵן עֲדוּיִם,
עַל חֲמַדַּת הַיָּם נוֹהֶרֶת-סוּעֶרֶת.

עַל צְאֵי קְדוּמִים וְעַסוּ לְמוֹלֵי
וּבִפְנֵי עֲפָרוֹ בְּאֵבֶק הַדְּרוֹת
וְאֵל תְּעִיתִי, נְכָרִי גַם בְּגִבּוֹלֵי,
קִנְדָה גַם מִצְלָלִים גַם מְאוּרוֹת.

בגן המלך
 קול תפיש וכנורות,
 בגן המלך
 מבהיקים אלפי אורות...
 מה-ליו? מי ליו?

וליל האביב
 פלפונים מזיל בשקיו
 וכוכבי אב
 קורצים לי משמיו...
 מה-ליו? מי ליו?

קול שחוק שמעתי,
 שחקה המלכה...
 קול שחוק שמעתי,
 שחקה וגסתלכה...
 מה-ליו? מי ליו?

שלמה מסכון
 שחקה ואיננה...

שלמה מקבן!
אשמך אי יחבנה...
מה'ליו מי ליו

הוי מלך אביון
בלי מחלצות מלכים...
הלילה הצמיק,
גרדמו הפרחים.
מה'ליו מי ליו

מצבה

לילה רך וסלול נריחני
 משיב רוח צח באברות משוי
 נמה האדמה, ממרחקים
 עפים הדים רפים ונדפים;
 ענפי האילנות מול חלוני
 זעים קלא זעים באפלה,
 קוי כסף קרים לכוכבים
 קורצים בעד רשת העפאים.
 דמם אני יושב אל הש"חן,
 רושם את שורותי החרישות.
 כתבת על הגל של מנגינותי,
 כתבת על מצבת קבר חיי:

נטמן פה בן אדם, שהתעוהו
 אלהיו במדברות הזמנים
 מני עבר שב לדור הקים,
 מהלך שנות אלפים ממקור חיי.
 תעה גלוי עינים וכל יראה,
 תעה פקוח און וכל ישמע,
 ראה רק את סתרי שנות גשיה,
 שמע רק את צלילי דורות גזו:

היו חלומותיו - פרחי קברים,
היה להט לחשו - זבח מתים,
ובשפת רפאים שכוחת חלד
הצרה שירת חיו הערירים.."

לילה רך וטלול וריחני
משיב רוח זה באברות משי,
קבה גרי כהה מנשימתו,
מלאה עלייתי חשך רצון..
גשמטה גוצתי מתוך ידי,
ראשי צנח דמם על השלחן,
קוי כסף קרים לכוכבים
קדרו בעד רשת הקקאים.
קרים כמו חני וחרישים,
קרים כמו חני ונגלמים
קראו את הכתבת ההרשית,
קראי העתיקים והחידים...

אהבה

אני קויתי, יום וליל קויתי,
 כי יהיה פלא...
 בנהם החרף נהמה קרה, ריקה
 על ארץ רבה,
 עת שמת דם, קלות שחור, עיף,
 מלבי רצוף,
 וראשי נהדק אל הכר המסאב,
 כמבקש מפלט,
 אני קויתי, יום וליל קויתי,
 כי יהיה פלא...

בנהם החרף מהמה קרה, ריקה
 על ארץ רבה,
 עת שמת דם, קלות שחור, עיף,
 מלבי רצוף,
 וראשי נהדק אל הכר המסאב,
 כמבקש מפלט,
 אז דם לי גנבה זרמת עטים חדש
 ברהטי דמי,
 ואכתן לבלוב כמוס, שנשוג פלאי
 בדמי מעמקי...

מה לבלב ומה שגשג במעמקי ז
 אף בל ידעתי...
 מה רחש, מה התרחש במעמקי ז
 אף בל ידעתי...
 אף קשב רב הקשבתי יום ולילה
 לרחש פלאי,
 אף קשב רב הקשבתי יום ולילה
 בטרם אמות,
 וטרם אמות, טרם יבוא אביב
 בא הפלא...

עוד טרם יבוא אביב, טרם יבוא
 וקרתי גמל...
 מקל אפקים קיצים נאכיבים
 אלי יגהרו
 ליהנות מזיו קרחי, אשר גמל,
 קרח פלאי,
 ומטות טרפיו מלא כל רחבי גפשי
 רחבי עולם.
 הנשאו פתחי עולם ויבוא פרחי,
 פרח פלאי...

ופתחי עולם נושאים ראש ושרים:
 -אהבה, אהבה!
 וקיצים ואביבים שוחקים ושרים:
 -אהבה, אהבה...

קלוח דם מלבי קל מונק
ויסעפע: „אהבה..“
נקמת מציץ מבין סרפי סרחי
ותוקה: „אהבהו“
ולבבי שותת דם ושר גנע:
פלא, פלא...“